

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 2832/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון

המערערת: חברת סייפראקטיב בע"מ

נגד

המשיבים: 1. טרומדיה טכנולוגיות בע"מ
2. טרומדיה מדידה בע"מ
3. עו"ד ארז חבר, נאמן לחברות טרומדיה
4. הכונס הרשמי

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 2.3.2015 ב-פר"ק 14723-12-12, פר"ק 15718-12-12, פר"ק 44940-12-12 [פורסם בנבו] שניתנה על ידי כבוד סגן הנשיא א' ש' שילה

תאריך הישיבה: י"ח באדר התשע"ז (16.03.17)

בשם המערערת: עו"ד ארי אליעז
בשם המשיבות 1-2: עו"ד ניצה פוזנר; עו"ד אורי צירינסקי
בשם המשיב 3: עו"ד מורן מרדכי
בשם המשיב 4: עו"ד מיכל דלומי

חקיקה שאוזכרה:

[חוק החברות, תשנ"ט-1999: סע' 350](#)

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 460\(ב\)](#)

מיני-רציו:

* תביעת החוב לא כללה כל פירוט רלוונטי, הוגשה ללא אסמכתאות ולכאורה בגין ייעוץ של חודש אחד בלבד; ובנוסף הוגשה נגד המשיבה 2 – שכלל לא הייתה קיימת בעת עריכת הסכם הייעוץ. בשום שלב לא הציגה המערערת לקשיים אלה הסבר שיש בו ממש, ודי בכך כדי לקבוע כי בדין נדחתה תביעת החוב. מעבר לכך וללב העניין, יסודה של החלטת ביהמ"ש קמא בקביעת הממצא העובדתי ולפיו הסכם הייעוץ בוטל הינה דבריו של מנהל המערערת עצמו במהלך עדות בבימ"ש בהליך אחר. דברים אלו שומטים את הקרקע מתחת לטענות המערערת כולן.

* חברות – פירוק – הוכחת חוב

* חברות – פירוק – תביעת חוב

* חברות – הקפאת הליכים – נאמן

ערעור על החלטת בימ"ש מחוזי, שניתנה במסגרת הליך הקפאת הליכים של המשיבות 1 ו-2 (להלן: חברת טכנולוגיות וחברת מדידה, בהתאמה; וביחד: החברות). בהחלטה נושא הערעור נדחו שתי בקשות שהגישו המערערת ומנהלה (להלן: מר גורה), ועניינן בערעור על דחיית תביעת חוב על ידי המשיב 3 (להלן: הנאמן), ובבקשה לתשלום דמי ייעוץ.

ביהמ"ש העליון (מפי השופטת ע' ברון בהסכמת השופטים ע' פוגלמן וא' חיות) דחה את ופסק: דין הערעור להידחות מטעמי ביהמ"ש המחוזי, בגדרי תקנה 460(ב) לתקסד"א וזאת משיסודה של ההחלטה נושא הערעור בממצאים עובדתיים, שעליהם מבוססת מסקנתו המשפטית של ביהמ"ש המחוזי ללא כל טעות שבדין.

כפי שפורט בהכרעת הנאמן וכן בהחלטת ביהמ"ש המחוזי, תביעת החוב לא כללה כל פירוט רלוונטי, הוגשה ללא אסמכתאות ולכאורה בגין ייעוץ של חודש אחד בלבד; ובנוסף הוגשה נגד חברת מדידה – שכלל לא הייתה קיימת בעת עריכת הסכם הייעוץ. בשום שלב לא הציגה המערערת לקשיים אלה הסבר שיש בו ממש, ודי בכך כדי לקבוע כי בדין נדחתה תביעת החוב.

מעבר לכך וללב העניין, יסודה של החלטת ביהמ"ש המחוזי בקביעת הממצא העובדתי ולפיו הסכם הייעוץ בוטל – וזאת בהתבסס על דבריו של מר גורה עצמו במהלך עדות בבימ"ש (ביהמ"ש לענייני משפחה), כשבין היתר אמר שההסכם "לא קיים קדימה יותר". חרף פרשנותה המוצעת של המערערת לדברי מר גורה כמו גם לתוצאות פסק הדין של ביהמ"ש לענייני משפחה, הדברים מדברים בעד עצמם – ושומטים את הקרקע מתחת לטענות המערערת כולן, הן באשר לערעור על הכרעת הנאמן והן באשר לבקשה הנוספת. למעלה מכך, בהקשר אחר מר גורה אף טען כי ההתחייבות לשלם לו את התשלומים מכוח הסכם הייעוץ היא של החברה האם. בהקשר זה הוער כי אף הערעור דנן כולל טענות שונות שאינן מתיישבות זו עם זו, כגון שמחד גיסא נטען כי החובה לכבד את הסכם הייעוץ נעוצה בהסדר הנורשים, ומאידך גיסא נטען כי האחד אינו מותנה בשני.

לבסוף ובהתייחס לטענות בדבר החזר הוצאות בסך 68,000 דולר, אין לדבר זכר בתביעת החוב שהוגשה לנאמן – הוא הגורם האמון על בירור תביעות חוב בהליכי חדלות פרעון, משמונה לצורך כך על ידי ביהמ"ש; ולא ניתן לנהוג בערעור כב"מקצה שיפורים".

פסק-דין

השופטת ע' ברון:

1. לפנינו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא א' ש' שילה), שניתנה במסגרת הליך הקפאת הליכים ([פר"ק 14723-12-12](#), [פר"ק 15718-12-12](#), [פר"ק 44940-12-12](#)) [פורסם בנבו] של המשיבות 1 ו-2 (להלן: חברת טכנולוגיות וחברת מדידה, בהתאמה; וביחד: החברות). בהחלטה נושא הערעור נדחו שתי בקשות שהגישו המערערת ומנהלה, מר מוטי גורה (להלן: מר גורה), ועניינן בערעור על דחיית תביעת חוב על ידי המשיב 3 (להלן: הנאמן), ובבקשה לתשלום דמי ייעוץ.

השתלשלות העניינים

2. החברות עוסקות בפיתוח מוצרים טכנולוגיים בתחום המדידות הדמוגרפיות של קהל, כשחברת טכנולוגיות פעילה משנת 2006 וחברת מדידה משנת 2012. משנקלעה חברת טכנולוגיות למצב של חדלות פרעון, עתרו החברות להקפאת הליכים, לפי [סעיף 350 לחוק החברות](#), התשנ"ט-1999; ביום 23.12.2012 נתן בית המשפט המחוזי צו כאמור, וביום 2.1.2013 המשיב 3 מונה כנאמן. כעולה מהבקשה למתן צו הקפאת הליכים שהוגשה בגדרי [פר"ק 44940-12-12](#) [פורסם בנבו] (נספח 3 לתיק המוצגים מאת המערערות), ערב פתיחת ההליך דנן היו כל מניותיהן של החברות מוחזקות על ידי חברת Trumedia Technologies Inc המאוגדת בארצות הברית (להלן: החברה האם), וזו מצידה היתה בשליטתו של מר גורה שהחזיק ב-33.6% מהון המניות, ואילו 12.7% מהון המניות הוחזק על ידי קבוצה בראשות מר לואיג'י אלריה (להלן: קבוצת אלריה; מר אלריה).

החברה האם העבירה לנאמן הצעה להסדר נושים מטעמה, במטרה להימנע מפירוק החברות ולהביא לביטול צו הקפאת ההליכים, וביום 3.7.2013 הגיש הנאמן לבית המשפט בקשה לאישור הסדר מתוקן, לאחר שזה אושר על ידי נושי החברות. בית המשפט אישר את ההסדר, ואולם משהחברה האם לא עמדה בהתחייבויותיה, קבע בית המשפט ביום 1.9.2013 כי ההסדר יקוים תוך שקבוצת אלריה – שהפקידה בידי הנאמן את הסכום הדרוש לביצוע ההסדר – תבוא בנעלי החברה האם, בתמורה להעברת מלוא מניות החברות לידי קבוצת אלריה.

3. המערערת היא חברה בבעלותו של מר גורה, והיא הגישה לנאמן תביעת חוב לתשלום סך של 555,000 ₪ (להלן: תביעת החוב). בתביעת החוב נכתב כי היא מוגשת "בעד ייעוץ 12/2011", לפי "הסכם ייעוץ שנמסר לכם" – ותו לא.

הנאמן דחה את תביעת החוב. בהכרעתו פירט הנאמן כי דין תביעת החוב להידחות מן הטעם שהיא הוגשה "ללא כל אסמכתא"; אך "לפנים משורת הדין" התייחס להסכם מתן שירותי ייעוץ שמצוי בידיו, ושנחתם בין המערערת ומר גורה לבין חברת טכנולוגיות ביום 1.6.2009 – כשצוין שמר גורה הוא שחתם בשם כל הצדדים לאותו הסכם (להלן: הסכם הייעוץ). ואולם תביעת החוב הוגשה נגד חברת מדידה בלבד, ולא חברת טכנולוגיות שעימה נחתם ההסכם, ולפיכך מצא הנאמן כי אין לתביעה יסוד. בנוסף מצא הנאמן כי הסכם הייעוץ ממילא נטול תוקף, משכך העיד מר גורה עצמו

בגדרי הליך משפטי אחר, שהתקיים בבית המשפט לענייני משפחה בשנת 2011 – כשנתיים קודם לתחילת הליכי הקפאת ההליכים של החברות. עוד הוסיף הנאמן, כי גם אם היה ניתן לאשר את תביעת החוב, אזי הסכום שהיה מאושר הוא כ-31,150 ש"ח בלבד, הואיל והתביעה הוגשה "עבור חודש 12/2011 – דהיינו דמי ייעוץ לחודש אחד בלבד", ולא נכלל כל תחשיב שמלמד כיצד חושב הסכום הנתבע. לבסוף ציין הנאמן כי מסמכים נוספים בקשר לתביעת החוב הוגשו לו רק ביום 18.3.2014, למעלה משנה מחלוף המועד האחרון להגשת תביעות חוב בינואר 2013 ולאחר שהסתיימה בדיקת תביעות החוב, אושר הסדר הנושים ואף חולק להם הדיבידנד; והוטעם כי ממילא לא היה במסמכים הנוספים שהוגשו כדי לסייע בידי המערערת, שכן ההחלטה בדבר דחיית החוב נסמכת על היותו של הסכם הייעוץ חסר תוקף (להלן: הכרעת הנאמן).

המערערת לא השלימה עם הכרעת הנאמן, וערערה עליה לבית המשפט המחוזי.

4. בנוסף הגישו המערערת ומר גורה בקשה נוספת, שנדונה במאוחד עם הערעור על הכרעת הנאמן, ובה התבקש כי החברות ימשיכו וישלמו להם דמי ייעוץ לפי הסכם הייעוץ, עבור התקופה שלאחר מתן צו הקפאת ההליכים – חודשים דצמבר 2012-אוגוסט 2013; וכן תשלום עבור שישה חודשים נוספים, דמי "הודעה מוקדמת" בגין פטוריו של מר גורה מתפקידו בחברות על ידי הנאמן (להלן: הבקשה הנוספת).

הנאמן התנגד לבקשה הנוספת, וטען כי ההסכם שעליו נסמכת הבקשה הוא הסכם הייעוץ, שאינו תקף עוד משנת 2011; כי חלק מהתקופה שמבוקש תשלום בגינה מאוחר למועד הפסקת ההתקשרות, שהוא אפריל 2013; כי מר גורה הודיע על התפטרותו מתפקידו בחברות עוד בחודש מאי 2013; וכי מר גורה פעל בגדרי הליך הקפאת ההליכים בניגוד עניינים למול טובת החברות ולא שיתף פעולה עם הנאמן, ולפיכך גם לפי הסכם הייעוץ קמה עילה לפיטוריו ללא הודעה מוקדמת. הנאמן הוסיף וביקש כי מר גורה ישיב לקופת ההקפאה סך של 114,051 ש"ח ששולם לו מכוח הסכם הייעוץ, "עקב הטעיה ורמיה" שלפיהן ההסכם עודנו תקף.

יצוין כי הן החברות והן הכונס הרשמי תמכו בעיקרי עמדת הנאמן, בשתי הסוגיות הנדונות.

5. בהחלטה נושא הערעור דנן דחה בית המשפט הן את הערעור על הכרעת הנאמן והן את הבקשה הנוספת. באשר לערעור, בית המשפט קיבל את הנימוקים שפורטו בהכרעת הנאמן. כך נקבע, כי בעוד שתביעת החוב הוגשה נגד חברת מדידה – זו איננה

חתומה על הסכם הייעוץ כלל, ואף לא היתה קיימת במועד עריכתו; והוטעם כי שתי החברות הן ישויות משפטיות שונות, וכי לא התבקש תיקון תביעת החוב. כן נקבע כי מתכתובות שהגישו החברות עולה כי מר גורה עצמו טען כי ההתחייבות לתשלום דמי ייעוץ היא של החברה האם, ולא של אף אחת משתי החברות נושא ההליך; וכי בעדותו בגדרי הליך גירושין בבית המשפט לענייני משפחה, טען מר גורה "כי ראה את ההסכם כבטל וכי זה אף בוטל בידי מועצת המנהלים של המערערת", ולא ניתן לסתירות הללו כל הסבר משכנע, מה גם שחל בעניין זה השתק שיפוטי. בית המשפט דחה את טענות מר גורה כי לא ניתן היה להסתמך על פרוטוקול הדיון בבית המשפט לענייני משפחה, הואיל והנאמן קיבל אותו מאת בעלת דין באותו עניין, היא גרושתו של מר גורה, ולא נמצא כל פגם בהתנהלות הנאמן. עוד נמצא חיזוק למסקנה שהסכם הייעוץ אינו תקף, בכך שלא הוכח כי שולמו למר גורה תשלומים מכוחו לאחר שנת 2009.

באשר לבקשה הנוספת, בית המשפט דחה אותה מעיקרי הנימוקים שנזכרו בעניין הערעור על הכרעת הנאמן, דהיינו שהסכם הייעוץ אינו תקף ואין יסוד להסתמכות עליו; וכן מהטעמים שמנה הנאמן בתגובתו לבקשה הנוספת, דהיינו שההתקשרות עם מר גורה נסתיימה זה מכבר וכי הוא פעל בניגוד עניינים. עם זאת, בית המשפט לא ראה לנכון להורות במסגרת זו על החזר תשלומים מאת מר גורה לנאמן, וקבע כי בקשה כאמור צריכה להיות מוגשת בנפרד.

המערערת ומר גורה חויבו בתשלום הוצאות הנאמן בסך של 29,500 ש"ח.

תמצית הטענות בערעור

6. המערערת טוענת כי התשלום נושא תביעת החוב הוא תנאי הכלול בהסדר הנושים שאושר ומר אלריה התחייב לשלמו; וכן שבהסכם אחר התחייבה קבוצת אלריה לשלם סך של 68,000 דולר למר גורה עבור החזר הוצאות – והדבר אושר על ידי רואה חשבון מטעם מר אלריה. בהתייחס לטעמים שפורטו בהכרעת הנאמן ובהחלטת בית המשפט המחוזי, נטען כי יש לראות את חברת טכנולוגיות ואת חברת מדידה "כגוף אחד", בהינתן שחברת מדידה נטלה את עצמה את כל התחייבויותיה של חברת טכנולוגיות, ולנוכח ההליך המאוחד. עוד נטען כי השימוש שנעשה בפרוטוקול הדיון בבית המשפט לענייני משפחה היה שלא כדין; ולגופם של דברים נטען כי מר גורה, שהיה הדירקטור היחיד במערערת, לא אמר באותו הליך כי הסכם הייעוץ בוטל אלא רק שלא קיים, במובן זה שמר גורה המשיך לעבוד ללא קבלת התשלום המגיע לו – ואף ניתן לכך ביטוי בפסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה.

בהתייחס לבקשה הנוספת, המערערת חוזרת על טענותיה שנשמעו לפני בית המשפט המחוזי, ומטעימה כי אין למנוע ממר גורה את שכרו בגין עבודה שביצע בפועל. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי שגה כשקבע כי ביצוע הסכם הייעוץ מותנה בביצוע הסדר הנושים, שהרי הראשון אושר לפני השני; וכי בשל הפרת הנאמן את הסכם הייעוץ לא יכול היה מר גורה לעמוד בהתחייבויותיו לפי הסדר הנושים.

7. המשיבים טוענים כי דין הערעור להידחות, וסומכים ידיהם על ההחלטה נושא הערעור. כך מודגש בין היתר כי תביעת החוב הוגשה נגד חברת מדידה, ללא אסמכתאות ובגין חודש אחד בלבד; כי הסכם הייעוץ איננו תקף כלל; כי מר גורה מושתק מלטעון אחרת מכפי שטען לפני בית המשפט לענייני משפחה; וכי מר גורה פעל בניגוד עניינים ושלא לטובת החברות.

הכרעה

8. במהלך הדיון שקיימנו בערעור ולאחר שהצדדים חידדו לפנינו את טענותיהם בעל-פה, הצענו למערערת לשקול משיכת הערעור, והוא יימחק; וזאת לנוכח התרשמותנו כי לא נפלה כל שגגה בהחלטה נושא הערעור. המערערת הודיעה כי היא עומדת על ערעורה, ומכאן הכרעתנו.

9. לאחר ששבנו ועיינו בטענות הצדדים ובמכלול החומר, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות מטעמי בית המשפט המחוזי, בגדרי [תקנה 460\(ב\)](#) [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984; וזאת משיסודה של ההחלטה נושא הערעור בממצאים עובדתיים, שעליהם מבוססת מסקנתו המשפטית של בית המשפט המחוזי ללא כל טעות שבדין. ונבאר בתמצית.

כפי שפורט בהכרעת הנאמן וכן בהחלטת בית המשפט המחוזי, תביעת החוב לא כללה כל פירוט רלוונטי, הוגשה ללא אסמכתאות ולכאורה בגין ייעוץ של חודש אחד בלבד; ובנוסף הוגשה נגד חברת מדידה – שכלל לא הייתה קיימת בעת עריכת הסכם הייעוץ. בשום שלב לא הציגה המערערת לקשיים אלה הסבר שיש בו ממש, ודי בכך כדי לקבוע כי בדין נדחתה תביעת החוב (השוו לעניין זה, [ע"א 5993/08](#) חברת סונובר שיווק דלקים בע"מ נ' סולי ש. ואנו הנאמן על נכסי חברת רס, [פורסם בנבו] בפסקה 4 (31.1.2010)).

מעבר לכך וללב העניין, יסודה של החלטת בית המשפט המחוזי בקביעת הממצא העובדתי ולפיו הסכם הייעוץ בוטל – וזאת בהתבסס על דבריו של מר גורה עצמו במהלך עדות בבית משפט, כשבין היתר אמר שההסכם "לא קיים קדימה יותר" (ראו פירוט בפסקאות 1(ב), 3.2 להחלטת בית המשפט המחוזי). חרף פרשנותה המוצעת של המערערת לדברי מר גורה כמו גם לתוצאות פסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה, הדברים מדברים בעד עצמם – ושומטים את הקרקע מתחת לטענות המערערת כולן, הן באשר לערעור על הכרעת הנאמן והן באשר לבקשה הנוספת. למעלה מכך, בהקשר אחר מר גורה אף טען כי ההתחייבות לשלם לו את התשלומים מכוח הסכם הייעוץ היא של החברה האם (ראו תכתובת דוא"ל המובאת בנספח ד' לתיק המוצגים מאת החברות). ויוער כי אף הערעור דנן כולל טענות שונות שאינן מתיישבות זו עם זו, כגון שמחד גיסא נטען כי החובה לכבד את הסכם הייעוץ נעוצה בהסדר הנושים, ומאידך גיסא נטען כי האחד אינו מותנה בשני (השוו: עמוד 1 ועמוד 4 לסיכומי המערערת).

לבסוף ובהתייחס לטענות בדבר החזר הוצאות בסך 68,000 דולר, אין לדבר זכר בתביעת החוב שהוגשה לנאמן – הוא הגורם האמון על בירור תביעות חוב בהליכי חדלות פרעון, משמונה לצורך כך על ידי בית המשפט; ולא ניתן לנהוג בערעור כב"מקצה שיפורים".

10. התוצאה היא שהערעור נדחה. המערערת תישא בהוצאותיהם של הנאמן, הכונס הרשמי והחברות, בסך של 7,000 ש"ח לכל אחד ובסך הכל 21,000 ש"ח.

ש ו פ ט ת

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ע' ברון.

ניתן היום, י"ד בסיון התשע"ז (8.6.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15028320_G10.doc זפ
א' חיות 54678313-2832/15
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)